

7 april 2018

Recht op werk – zoektocht naar werk/ welke jobs zijn er?

Steven Genbrugge

Kwam voor het eerst: Anja 'T K., Katty V.B., Robrecht D.

Gastpreker was Steven Genbrugge. Hij werkt op de studiedienst van het ABVV. Hij herkende veel zaken en schetste de evolutie binnen de arbeidswereld.

Bij de VDAB zal het inzetten van computers bij het vinden van een job aan belang winnen. We ervaren dat nu ook al. In Brussel gebeurt de arbeidsbemiddeling niet door de VDAB maar door Actiris. We hoorden dat je daar nog enkel kunt inschrijven via de computer. Via de computer moet je een profiel aanmaken. Bij inschrijving moet je je e-mail doorgeven. Dagelijks krijg je van de VDAB veel vacatures door. Die houden geen rekening met je realiteit: van Willebroek moet je b.v. naar Turnhout, van Antwerpen naar Moeskroen,... Het is duidelijk dat dit door een computer gebeurt. Computerprogramma's zoeken op basis van je profiel werk voor je. Jongeren kunnen misschien goed met de computer werken maar ouderen? Een grote groep mensen is digibeet. Ook binnen de VDAB zullen jobs verdwijnen. De begeleiding wordt door computers vervangen terwijl menselijk contact belangrijk is. We vinden dat maatwerk door VDAB nodig blijft. We zijn geen nummers en geen robots.

De VDAB- begeleiding heeft nu een dubbele rol: begeleiden en sanctioneren. Het succes van de begeleiding zit hem in het vertrouwen dat je opbouwt. Hoe

kan je iemand vertrouwen als die je ook sanctioneert? We hoorden ook positieve ervaringen met de VDAB: een begripvolle begeleiding b.v. Via de VDAB kunnen we ook leren hoe je moet solliciteren. We leren er zaken die je niet weet.

Solliciteren vraagt veel tijd, het is een dagtaak. Het is spijtig dat we weinig reacties krijgen van de werkgevers. Iemand stuurde op een maand tijd meer dan 500 brieven en kreeg slechts 5 reacties. Cijfers geven aan dat je slechts op 20% van de sollicitaties een reactie krijgt. De VDAB eist dat je voldoende sollicitaties per maand hebt. Soms zijn er openstaande vacatures maar de werkgever neemt niemand aan. Zo zoekt een werkgever in Boom een chauffeur. 29 mensen komen er op af. De werkgever vindt dat geen enkele kandidaat geschikt is. Dat kan toch niet? Ook de VDAB-begeleidster reageerde: “Dat is erover.”

In het huidige arbeidssysteem vallen de zwaksten eruit. Dit verbetert niet in de toekomst. Arbeidsplaatsen zullen door robots ingenomen worden. We evolueren meer en meer naar een kenniseconomie. Dit betekent dat vooral mensen met een hogeschooldiploma werk vinden. Een grotere groep valt nu reeds uit de arbeidsboot: ouderen, geen ervaring, laaggeschoold, mensen die langdurig ziek zijn en mensen met een beperking. Probleem is ook dat werkgevers je te weinig scholing aanbieden. Als je daarna zonder job valt, heb je te weinig vaardigheden om in aanmerking te komen voor een volgende job.

Een uitdaging voor de toekomst is: hoe een job en een inkomen waar je van kunt leven voor iedereen garanderen? Moet de overheid niet zorgen dat iedereen een job krijgt met een waardig loon?

Heel wat mensen zonder job doen vrijwilligerswerk. Sommigen doen zo veel uren vrijwilligerswerk dat het een job lijkt. Waarom daar geen job van maken? In Willebroek b.v. zijn vrijwilligers verantwoordelijk voor de blokken in de sociale woonwijk. Hun taak verandert steeds. Nu moeten ze reeds lampen in draaien. Is dat geen misbruik? Zou daar geen job van kunnen gemaakt worden? In een supermarkt vult een vrijwilliger met een beperking de rekken. Als je iets niet vindt, dan zoekt hij met je mee. Als de vrijwilliger er niet is, heeft niemand daar tijd voor. Wat die vrijwilliger doet is toch waardevol. Profiteren we soms niet van vrijwilligerswerk? Vrijwilligerswerk is zich inzetten voor de maatschappij en dat moet door de overheid geapprecieerd worden. Zouden uit dit vrijwilligerswerk geen jobs kunnen groeien? Waar kiezen we voor als samenleving? Gaan we voor een maatschappij waar een plaats is voor iedereen op de arbeidsmarkt? Kiest onze maatschappij nog voor de zwaksten?

Werk vind je vooral via interimkantoren. Positief is dat je ervaring opdoet en het soms tot een vaste job leidt. Als je interimjobs doet, dan geeft dat aan dat je wilt werken. Vaak is interimjobs werken in ploegen. Probleem bij interimjobs is dat je niet weet of je de volgende week nog aan de slag kunt. Je wordt pas laat verwittigd. B.v. als je de vrijdag nog de nacht doet, heb je misschien de sms niet gezien dat ze je terug verwachten. Het geeft ook veel stress dat je niet weet of je morgen of volgende week kunt werken. Je moet heel flexibel zijn. Het is moeilijk om je privéleven te organiseren. Als er ongevallen zijn op de

werkvloer, ontstaat er discussie tussen werkgever en interimkantoor. De verantwoordelijkheid wordt op elkaar geschoven, maar de persoon die werkt is de dupe. Je moet soms ook taken uitvoeren die niet in het contract staan. Je collega's die vast zijn, profiteren van je om je vuile jobs te geven. Je voelt je een O. Gelukkig is dit niet in ieder bedrijf het geval. Het is ook stresserend om steeds van bedrijf te veranderen: andere werksituaties, gewoontes,... De werkgever biedt je niet altijd veiligheidsschoenen of een werkbril aan. Je wordt soms ook te weinig afgehouden. Dit komt omdat je kunt kiezen hoeveel belastingen ze inhouden. Als je 33% kiest, heb je netto niet veel meer over. Gevolg is wel dat je het volgend jaar nog een serieus bedrag aan de belastingen moet betalen. Als je via weekcontracten werkt, krijg je wekelijks je loon. Toch kan je daardoor in de problemen komen. Wanneer je niet meer werkt, krijg je stempelgeld. Dit krijg je pas op het einde van de maand. Dit betekent dat je een aantal weken moet overbruggen zonder geld. Dat is niet gemakkelijk.

Dit verslag en ook foto's zijn terug te vinden op onze facebookpagina (Volksuniversiteit ATD Vierde Wereld Vlaanderen).

Gemaakt door

André

Jan

Liliane

Luc

Lieven